

udelukket fra at fremsætte noget forslag desangående.

Formentlig både af indenrigs- og udenrigspolitiske grunde fastholdt de arabiske lande ønsket om en generaldebat, som blev afviklet i tiden 26. oktober—4. november 1970 med indlæg fra ialt 53 lande.

Det tilføjes, at plenarforsamlingen på sit sidste møde den 17. december 1970 efter forslag fra Den forenede arabiske Republik og Jordan besluttede at optage spørgsmålet om situationen i Mellemøsten på den foreløbige dagsorden for 26. generalforsamling.

II. Debatten.

Debatten blev indledt af den ægyptiske udenrigsminister Riad som i sit indlæg fremhævede, at generalforsamlingen kunne og burde spille en positiv rolle og støtte sikkerhedsrådet i dets arbejde for at sikre gennemførelsen af en fredelig løsning som indeholdt i resolution 242. Israel havde nu i 3 år undertrykt ethvert initiativ, der tog sigte på opfyldelsen af resolutionen. Sidst havde Israel modarbejdet den såkaldte Rogers-plan og havde for at retfærdiggøre sin holdning taget sin tilflugt til løgne ved at beskyldte Den forenede arabiske Republik for at have krænket våbenhvilearrangementet. Riad anklagede Israel for lige siden sin oprettelse i 1947 at have ført en tosidet politik for at nå sine ekspansionistiske mål. På det militære område — aggression og på det politiske område — svig. Således havde Israel altid fornægtet enhver aftale og enhver resolution, som stod i vejen for opfyldelsen af dets kolonialistiske mål.

En anerkendelse af det palæstinensiske folks umistelige rettigheder, herunder selvbestemmelsesretten, blev af Riad fremhævet som en forudsætning for etableringen af fred og normale livsvilkår for folkene i Mellemøsten. Han fandt det beklageligt, at USA gennem sine våbenleverancer til Israel satte dette land i stand til at fortsætte sin aggression mod de arabiske stater.

Riad sluttede sit indlæg med at påpege nødvendigheden af, at FN bestandig havde sin opmærksomhed henledt på situationen i Mellemøsten og understregede, at Den forenede arabiske Republik fortsat var rede til at efterleve resolution 242 og samarbejde

med generalsekretærens særlige repræsentant for at nå til en fredelig løsning.

Israels udenrigsminister Abba Eban beklagede dybt de ægyptiske krænkelser af de våbenhvilebetingelser, som Israel, Den forenede arabiske Republik og Jordan var enedes om i august måned 1970 i forbindelse med det amerikanske fredsinitiativ. Israel havde næret tillid til, at dette initiativ ville skabe bevægelse i situationen og dermed nye muligheder for etableringen af en retfærdig og varig fred mellem de tre stater på basis af sikkerhedsrådets resolution 242.

Den fastlåsning af de militære positioner, som var en integrerende del af våbenhvilebetingelserne, havde mere end noget andet været afgørende for Israels accept af det amerikanske initiativ. Israel havde håbet, at Den forenede arabiske Republik var rede til at forhandle om en virkelig fred og ikke blot ønskede et pusterum til at forberede nye manøvrer.

Den forenede arabiske Republik havde imidlertid på det alvorligste krænket våbenhvileaftalen ved at øge antallet af raketbatterier i kanalzonen i løbet af de godt to måneder, våbenhvilen havde været i kraft, og landet rådede nu over et af verdens mest avancerede raketsystemer. Også tungt artilleri og andet udstyr var i strid med aftalen ført ind i kanalzonen. Dette kunne ikke betragtes som forberedelser til fredsforhandlinger, men kun til en genoptagelse af krigen. I lyset af en sådan trussel kunne Israel ikke deltage i samtaler med generalsekretærens særlige repræsentant, ambassadør Jar-ring. Så længe en gældende aftale blev brudt, kunne der ikke forhandles om en ny. Dette tillidsbrud, der var sket, måtte først udbedres, og den militære situation, som den så ud ved våbenhvilens påbegyndelse, genoprettes.

Eban fandt dog enkelte lyspunkter i situationen. For det første var våbenhvilen stadig i kraft, og Israel var rede til at forlænge den på ubestemt tid. For det andet var Israel, Den forenede arabiske Republik og Jordan ved at acceptere det amerikanske initiativ for første gang blevet enige om et fælles grundlag for en retfærdig og varig fred i Mellemøsten og om en forhandlingsprocedure.

Eban appellerede til generalforsamlingen om ikke at foretage nogen handling, som